

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 103.557 van 14 februari 2002
in de zaak A. 65.866/VII-13.481.**

In zake : de gemeente GENK,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat D. LINDEMANS,
 kantoor houdende te BRUSSEL,
 Keizerslaan 3

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
advocaten M. GEYSKENS, A. VANDEURZEN en vennoten,
kantoor houdende te BERINGEN,
Scheigoorstraat 5.

DE RAAD VAN STATE, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de gemeente Genk op 5 oktober 1995 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van 31 juli 1995 van de Vlaamse minister van leefmilieu en tewerkstelling waarbij het beroep dat de n.v. RECYCAL had ingediend tegen het besluit van 15 februari 1995 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg houdende het weigeren van de vergunning aan de n.v. RECYCAL, om een verbrandingsinstallatie met energie-recuperatie te exploiteren, gelegen te Genk, Henry Fordlaan z/n., gedeeltelijk gegrond wordt verklaard, het beroepen besluit wordt opgeheven en de gevraagde vergunning gedeeltelijk wordt verleend;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur P. PROVOOST;

Gelet op de beschikking van 7 december 2000 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 18 september 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 11 oktober 2001;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat Th. EYSKENS die, loco advocaat D. LINDEMANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat W. MERTENS die, loco advocaat M. BOES verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. PROVOOST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Feiten

Overwegende dat de feitelijke gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Op 7 oktober 1994 dient de n.v. RECYCAL een milieuvergunningaanvraag in voor de exploitatie van een afvalverbrandingsinstallatie met energierecuperatie, die in Genk zou worden gebouwd op terreinen van de Ford-fabriek, waaraan de inrichting energie zou leveren.

In de installatie zou met huishoudelijk afval gelijkgesteld industrieel afval worden verbrand, alsook “ambachtelijk afval” en huisvuil, jaarlijks 52.000 ton.

De inplantingsplaats ligt in industriegebied (gewestplan Hasselt-Genk, vastgesteld bij koninklijk besluit van 3 april 1979, en een bij ministerieel besluit van 18 juli 1989 goedgekeurd bijzonder plan van aanleg).

De woonwijk Sledderlo ligt op 600 meter (in woongebied).

1.2. Bij de aanvraag is een MER van 18 december 1991 gevoegd, dat werd conform verklaard op 21 januari 1992, en waaraan ter actualisatie een nota van 30 september 1994 werd toegevoegd.

Het MER bevat geen concrete gegevens over de te verwachten dioxine-emissies en de gevolgen ervan.

Het stelt :

“Een volledige en gedetailleerde bespreking van de dioxinevorming en de toxicologische effecten overstijgt het kader van het huidige projektgebonden M.E.R.. Dit zou eerder het onderwerp moeten uitmaken van een beleids-M.E.R. die de ganse problematiek van de verwijdering van huisvuil en met huisvuil gelijkgestelde afvalstoffen behandelt en alternatieve verwerkingsmethodes naast verbranding op een objectieve manier analyseert”.

De nota van 30 september 1994 voegt daar niets aan toe.

1.3. Naar aanleiding van het openbaar onderzoek wordt een 900-tal bezwaren ingediend.

Het college van burgemeester en schepenen adviseert ongunstig, behalve wanneer zou worden voldaan aan een aantal voorwaarden.

Het bestuur milieuvergunningen, het bestuur ruimtelijke ordening (stilzwijgend) en de OVAM adviseren gunstig.

De Vlaamse Milieumaatschappij adviseert gunstig voor wat betreft het afvalwater, maar ongunstig voor emissies in de lucht.

De administratie gezondheidszorg en de deskundige-milieu van de provincie adviseren ongunstig.

Het LISEC formuleert een aantal bedenkingen.

Finaal verleent de provinciale milieuvergunningscommissie een verdeeld advies.

1.4. Op 15 februari 1995 weigert de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg de gevraagde vergunning.

Ze is van oordeel dat de aanvraag en het MER te weinig gefundeerde gegevens bevatten op het vlak van luchtverontreiniging, zodat de risico's niet kunnen worden ingeschat.

1.5. De aanvrager dient vervolgens administratief beroep in.

Het beroepschrift bevat een onderdeel gewijd aan de "Problematiek Dioxines/furanen". Het bevat geen concrete gegevens over de geplande installatie, wel een tabel met meetresultaten van vier installaties in Duitsland, en een beschrijving van in Nederland aangewende technieken.

1.6. De OVAM en de afdeling stedenbouwkundige vergunningen adviseren gunstig.

De administratie voor gezondheidszorg adviseert ongunstig.

De afdeling milieuvergunningen adviseert deels gunstig.

De gewestelijke milieuvergunningscommissie adviseert de vergunning te verlenen, mits het opleggen van een reeks bijzondere vergunningsvoorwaarden.

1.7. Op 31 juli 1995 wordt met het bestreden besluit de vergunning verleend voor een termijn van twintig jaar.

Wat betreft de emissies in de lucht wordt de beslissing gemotiveerd als volgt :

“(…)

Overwegende dat de voornaamste milieuimpakt van de verbrandingsinstallatie afkomstig is van de uitgestoten rookgassen;

Overwegende dat de rookgasreiniging bestaat uit een half-nat systeem gevolgd door een één trapswassing; dat het voordeel van dergelijke gecombineerde methode is dat het afvalwatervrij bedreven kan worden;

Overwegende dat volgens het MER de emissies van de verbrandingsinstallatie zullen voldoen aan de huidige gehanteerde emissiegrenswaarden; dat emissiemetingen bij gelijkaardige installaties in het buitenland deze stellingname bevestigen;

Overwegende dat volgens het MER de emissiewaarden voor stof, HCl, HF, CO en de groep zware metalen Pb, Cr, Cu en Mn verwaarloosbaar zijn (L1/100 van de richtwaarde); dat voor de SO₂-immissie zelfs een daling t.o.v. de huidige toestand (met stookolie) optreedt;

Overwegende dat op basis van emissiemetingen gedaan op gelijkaardige installaties in het buitenland er een duidelijke onderschrijving van de emissienorm voor stof (30 mg/Nm³) is vast te stellen : tussen de 2 en 6 mg/Nm³; dat kan worden gesteld dat met de huidige emissiewaarde de best beschikbare schone technologie wordt toegepast; dat het aangewezen is de huidige gehanteerde emissiegrenswaarde voor stof (30 mg/Nm³) te verstrengen tot een waarde die mits toepassing van deze technologie als maximumwaarde naleefbaar is; dat 10 mg/Nm³ hiervoor een aanvaardbare waarde is;

Overwegende dat de nodige voorzorgen dienen te worden genomen om lokale stof- en geurverspreiding bij het ontladen van de afval en de verhandeling van de assen en de residu's van de rookgaszuivering te vermijden;

Overwegende dat m.b.t. NO_x-emissies er in de huidige gehanteerde criteria geen norm wordt opgelegd voor vuilverbrandingsinstallaties met een capaciteit kleiner dan 30 ton/h; dat anderzijds de exploitant stelt in zijn beroepschrift de uitstoot van NO_x te kunnen beperken tot maximum 400 mg/Nm³, wat de huidige norm is voor vuilverbrandingsinstallaties met een capaciteit groter dan 30 ton/h; dat het bijgevolg aangewezen is om deze norm op te leggen zodat de NO₂-immissie afkomstig van de installatie beperkt blijft;

Overwegende dat enerzijds het MER onvoldoende gegevens bevat over mogelijke dioxinevorming dat anderzijds de exploitant in zijn beroepschrift stelt dat op basis van metingen op gelijkaardige installaties in het buitenland de emissiewaarde voor dioxines van 0,1 ng/TEQ/Nm³ kan worden gehaald; dat het noodzakelijk is om een emissiegrenswaarde voor dioxines als bijkomende voorwaarde op te leggen om het risico op mogelijke schadelijke effecten naar de mens toe te beperken; dat het aangewezen is de opgelegde emissiegrenswaarde te beperken tot een waarde die mits toepassing van de best beschikbare schone technologie (injectie van actieve kool in de rookgassen voor de mouwfilter) als maximumwaarde naleefbaar is; dat 0,1 ng TEQ/Nm³ hiervoor een aanvaardbare waarde is;

Overwegende dat in het MER de maximale waarden, vermeld m.b.t. de samenstelling van de rookgassen na de rookgasbehandeling, gebaseerd zijn op de emissienormen zoals vermeld in de thans gehanteerde technische criteria (VLAREM II); dat de huidige emissienorm voor Ni en As 1 mg/Nm³ bedraagt; dat gezien de zware metalen voor ca. 75 % voorkomen onder vaste vorm en zich vast zetten op het stof een goede stof afscheiding van het hoogste belang is; dat op basis van emissiemetingen bij gelijkaardige installaties in het

buitenland de zware metalen Ni en As niet nawijsbaar zijn (onder de detectielimiet);

Overwegende dat de concentratie van Ni in de omgevingslucht in de nabijheid van het bedrijf wordt opgevolgd in een meetpost van het meetnet zware metalen van de overheid (vroeger IHE, nu VMM); dat de gemiddelde jaarlijkse concentratie van Ni in de meetperiode 1993-1994 0,06 µg/Nm³ bedroeg (t.o.v. 0,14 ng/Nm³ in 1992-1993 en 0,12 ng/Nm³ in 1991-1992); dat deze vermindering van de concentraties in de omgevingslucht het gevolg is van een vermindering van de emissies; dat de bijdrage afkomstig van de installatie tot huidig achtergrondniveau voor Ni 4% bedraagt wat verwaarloosbaar is t.o.v. grote emissiebronnen;

Overwegende dat het hier een nieuwe installatie betreft; dat voornoemde uitspraken omtrent het voldaan zijn aan emissie- en immissiegrenswaarden enkel geldig zijn indien de opgegeven waarden daadwerkelijk overeenstemmen met de werkelijke emissies; dat het bijgevolg noodzakelijk is om bij in bedrijfname van de installatie metingen te laten uitvoeren van alle relevante contaminanten; dat in aanvulling van de thans gehanteerde voorwaarden m.b.t. uit te voeren metingen het noodzakelijk is om ook NO_x 6-maandelijks en de concentratie van dioxines en furanen jaarlijks in de rookgassen van de verbrandingsinstallatie te meten;

Overwegende dat volgens het MER de totale deposities van zware metalen minimaal een orde grootte onder de toegelaten waarde blijven en dit zelfs op het punt van maximale impact”

(...).

Er worden bijzondere vergunningsvoorwaarden opgelegd : voor de emissie van dioxines en furanen geldt het volgende :

“voor de concentratie van polychloordibenzodioxines (PCDD's) en polychloordibenzofuranen (PCDF's) uitgedrukt als nanogram dioxine toxisch equivalent per Nm³ (ng TEQ/Nm³) mogen alle in een bemonsteringstijd van minimaal 6 en maximaal 8 uur gemeten gemiddelde waarden niet hoger zijn dan :

0,1 ng TEQ/Nm³ vanaf 01 januari 1997 tenzij de richtlijnen van de Europese Unie voor die datum anders vermelden. Tot 01 januari 1997 geldt de waarde als richtwaarde”.

Deze concentratie moet minstens eenmaal per jaar worden gemeten.

1.8. Het college van burgemeester en schepenen heeft op 22 februari 1995 de bouwvergunning voor de verbrandingsoven geweigerd.

Een beroep van de aanvrager werd op 20 juli 1995 verworpen door de bestendige deputatie.

Op 17 november 1995 werd een volgend beroep verworpen door de minister bevoegd voor ruimtelijke ordening.

Tegen deze laatste weigering werd evenwel door de aanvrager een annulatieberoep ingediend (A. 67.220/X-10.139), dat nog hangende is;

2. Rechtspleging

2.1. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord aanvoert dat een goede rechtsbedeling verlangt dat de behandeling van voorliggend beroep wordt uitgesteld tot “zekerheid zal verkregen zijn over de bouwvergunning”;

2.2. Overwegende dat niet valt te voorzien wanneer de Raad van State uitspraak zal hebben gedaan over het beroep A. 67.220/X-10.139; dat bovendien, na een gebeurlijke vernietiging van de weigering van de bouwvergunning door de Raad van State, de bevoegde overheid opnieuw over de aanvraag zal moeten beslissen, beslissing die gebeurlijk opnieuw voor de Raad van State zal worden bestreden; dat het bijgevolg mogelijk is dat zelfs na die eventuele vernietiging de hier bestreden milieuvergunning krachtens artikel 5 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning nog niet vervallen zal zijn; dat bouw- en milieuvergunning krachtens onderscheiden regelgeving worden verleend; dat uit dit alles moet worden besloten dat het van slechte rechtsbedeling zou getuigen de behandeling van de voorliggende zaak op te schorten tot “zekerheid zal verkregen zijn over de bouwvergunning”;

3. Gegrondheid van het beroep

3.1.1. Overwegende dat het eerste middel is genomen

“uit de schending van de artikelen 9 en 23 § 2 van het Milieuvergunnings-decreet van 28 juli 1985, van de artikelen 30 § 1, 4 en 52, 3de van het Vlarem I en van de Motiveringswet van 29 juli 1991,

doordat niet afdoende gemotiveerd wordt waarom de talrijke bezwaren niet werden ingewilligd, noch afdoende gemotiveerd waarom het deels ongunstig advies van de Afdeling Milieuvergunningen van de AMINAL en het ongunstig advies van verzoekster en van de Afdeling Preventieve en Sociale Gezondheidszorg van de Administratie Gezondheidszorg van het Departement Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur niet worden gevolgd,

terwijl de in het middel vermelde bepalingen de vergunningverlenende overheid verplichten om in haar beslissing de redenen te vermelden waarom met bezwaren geen rekening wordt gehouden of adviezen niet worden gevolgd”;

dat de toelichting bij dit middel als volgt kan worden samengevat :

De verzoekende partij wijst erop dat de afdeling preventieve en sociale gezondheidszorg “in haar oorspronkelijk ongunstig advies” heeft gesteld :

“In het MER wordt er nagenoeg geen aandacht besteed aan de dioxinevorming en een schatting van de verwachte emissies wordt niet gemaakt”.

De minister volgt dit ongunstig advies niet en stelt dat :

“enerzijds het MER onvoldoende gegevens bevat over mogelijke dioxinevorming dat anderzijds de exploitant in zijn beroepschrift stelt dat op basis van metingen op gelijkaardige installaties in het buitenland de emissiewaarde voor dioxines van 0,1 ng TEQ/Nm³ kan worden gehaald; dat het noodzakelijk is om een emissiegrenswaarde voor dioxines als bijkomende voorwaarde op te leggen (...)”.

Hij tracht aldus de volledigheid van de gegevens in de aanvraag (en het erbij behorend MER) op te vangen, en antwoordt dus duidelijk niet op de bemerking van de administratie gezondheidszorg dat in het milieu-effectenrapport geen enkele schatting wordt gemaakt van de verwachte dioxine-emissies.

In het openbaar onderzoek was reeds de vrees van omwonenden gebleken voor de volgens de administratie gezondheidszorg mogelijk kankerverwekkende dioxines.

De verzoekende partij vervolgt :

“De Raad van State heeft in dat verband reeds beslist dat een onvolledigheid in de aanvraag voor een milieuvergunning (in casu m.b.t. de dioxinevorming in de aanvraag en in het MER-rapport) niet kan worden rechtgezet door preciseringen in de vergunning zelf omdat aldus dit ‘neerkomt op een uitholling van het bezwaarrecht’ en ‘het bovendien niet uitgesloten kan worden geacht dat de overheid tot een andere beoordeling zou zijn gekomen indien de omwonenden hun bezwaren wel met kennis van zaken hadden kunnen doen gelden’. (R.v.St., arrest DEBUS en cons., nr. 44.498 van 14.10.1993).

Aangezien de afwezigheid van enige emissiewaarde voor de dioxinevorming in het MER rapport nagenoeg in alle ongunstige adviezen aangevoerd wordt diende de Minister op zeer uitdrukkelijke wijze zijn beslissing om deze argumenten opzij te leggen, te motiveren.

Dit blijkt te dezen niet te zijn geschied.

Door te stellen dat op basis van metingen op gelijkaardige installaties in het buitenland de emissiewaarde voor dioxines van 0,1 ng TEQ/Nm³ kan worden gehaald, heeft de Minister zeker niet aan zijn motiveringsplicht voldaan.

In dat verband heeft de verzoekster juist in haar ongunstig advies opgemerkt ‘Emissie- en immissiegegevens van erkende deskundigen voor een gelijkaardige situatie dienen bij het M.E.R. gevoegd om de milieu-effecten praktisch te onderkennen en ter staving van de berekeningen’.

Vaste rechtspraak van de Raad van State stelt dat gemeenplaatsen zoals ‘het opleggen van de voorwaarden (in casu emissiewaarde voor dioxines) is van aard om de hinder voldoende te beperken’ geen deugdelijke motivering van een vergunning vormen (arrest KNAEPEN, nr. 16.253 van 19.02.1974, STAD POPERINGE, nr. 19.904 van 13.11.1979)”;

3.1.2. Overwegende dat in de memorie van antwoord wordt gerepliceerd :

“Op de eerste plaats wenst verwerende partij erop te wijzen dat de motiveringsplicht van een orgaan van actief bestuur niet veronderstelt dat zij antwoordt op alle bezwaren en opmerkingen die werden geformuleerd in het kader van het besluitvormingsproces.

Het volstaat dat de beslissing op zichzelf als voldoende gemotiveerd overkomt zonder dat daarbij de noodzaak bestaat om punt voor punt te antwoorden op de diverse bezwaren en opmerkingen die werden ingediend.

(...)

Na deze eerste vaststelling wenst verwerende partij er verder op te wijzen dat de deeladviezen die uitgebracht werden naar de Gewestelijke Milieuvergunningcommissie toe, deels ongunstig waren, deels gunstig. (zie administratief dossier)

Dat meer specifiek wat betreft het negatieve advies van de Afdeling Preventieve en Sociale Gezondheidszorg dit advies niet volstrekt negatief was. De conclusie was dat wanneer de vergunning toch zou worden verleend deze onder (...) bepaalde strikte voorwaarden kon worden verleend.

Aan deze voorwaarden werd overigens ook voldaan.

Anders dan verzoekende partij stelt heeft de Minister aan zijn motiveringsplicht wel voldaan door precies de norm te stellen van 0,1 ng/TEQ per m³. Bovendien moet de nadruk gelegd worden op het feit dat de cijfers van het huidige achtergrondniveau gewijzigd zijn tussen de periode van het versturen van het beroepschrift van N.V. RECYCAL (16.03.1995) en de evaluatie van het bestreden besluit (augustus 1995).

Aanvraagster heeft zich trouwens zelf akkoord verklaard met deze norm en stelt dat zij deze kan halen.

Het is niet omdat achteraf zou kunnen blijken dat een voorwaarde wordt overtreden dat daardoor de geldigheid van het besluit zelf wordt aangetast.

Er zijn in het dossier voldoende aanwijzingen dat de voorgestelde norm haalbaar is en dus ook naar verwachting kan worden gehaald.

Zou achteraf blijken dat die norm niet wordt gehaald, dan kan vanzelfsprekend de Overheid allerlei soorten maatregelen nemen gaande tot en met de intrekking van de vergunning.

Men kan van de Overheid toch niet verwachten dat wanneer zij een besluit met voorwaarden neemt, van tevoren moet vaststaan dat deze voorwaarden absoluut zullen worden gehaald. Het volstaat dat er een redelijke verwachting is dat die voorwaarden haalbaar zijn opdat deze als rechtsgeldig kunnen worden opgelegd, zoals in casu het geval is.

Het is dan volkomen ten onrechte dat verzoekende partij voorhoudt dat het hier zou gaan om een stijlclausule die zonder degelijk onderzoek is opgelegd. Het gaat hier wel degelijk om een zorgvuldig afgewogen voorwaarde die werd opgelegd. Zoals uit het dossier blijkt, kan naar alle redelijkheid verwacht worden dat die ook gehaald zal worden”;

3.1.3. Overwegende dat de verzoekende partij wederantwoordt :

“(…) in casu heeft het ingeroepen gebrek aan afdoende motivering geenszins betrekking op een individueel bezwaar. De onvolledigheid van de vergunningsaanvraag en van het MER met betrekking tot de te verwachten dioxine-emissies van de verbrandingsinstallatie vindt men terug in alle ongunstige adviezen en is tevens één van de hoofdbezwaren die tijdens het openbaar onderzoek werden geformuleerd, waarop derhalve op begrijpelijke wijze diende te worden geantwoord (zie P.V. d.d. 29.11.94 van sluiting van het openbaar onderzoek; zie ook arrest AIR LIQUIDE, nr. 17.465 van 17 februari 1976).

De Minister stelt uitdrukkelijk in zijn beslissing dat ‘het MER onvoldoende gegevens bevat over mogelijke dioxinevorming’ en antwoordt hierop het volgende

‘(…) overwegende dat de exploitant in zijn beroepschrift stelt dat op basis van metingen op gelijkaardige installaties in het buitenland de emissiewaarde voor dioxines van 0,1 ng TEQ /Nm³ kan worden gehaald; dat het noodzakelijk is om een emissiegrenswaarde voor dioxines als bijkomende voorwaarde op te leggen om het risico op mogelijke schade-

lijke effecten naar de mens toe te beperken; dat het aangewezen is de opgelegde emissiegrenswaarde te beperken tot een waarde die mits toepassing van de best beschikbare schone technologie (injectie van actieve kool in de rookgassen voor de mouwfilter) als maximum-waarde naleefbaar is; dat 0,1 ng TEQ/N~ hiervoor een aanvaardbare waarde is’;

Het ongunstige advies van de Administratie heeft uitsluitend betrekking op de effecten van de verbrandingsinstallatie op de gezondheid van de bewoners van de naastgelegen sociale woonwijk Sledderlo. Het advies is negatief want ‘te dicht bij sociale woonwijk (600 m) in een reeds groot en belast industriegebied’. Tijdens het openbaar onderzoek hebben ook de bezwaarindieners uitdrukkelijk gewezen op de bestaande oververzadigde milieubelasting in Sledderlo op vlak van geur, geluid, stof en zware metalen.

In de mate dat zowel de Administratie Gezondheidszorg, als de bezwaarindieners, op duidelijke wijze hun vrees hebben geuit voor de gezondheid van de mensen van de wijk Sledderlo, diende de Minister het ingeroepen argument van de afwezigheid van enige schatting van de te verwachten dioxine-emissies op afdoende wijze te weerleggen, hetgeen niet is gebeurd.

De Minister heeft er zich slechts toe beperkt het bovengenoemde argument te weerleggen door te stellen dat met de verbrandingsinstallatie een zeer lage emissiewaarde voor dioxines kan bekomen worden en dat de aanvrager zich met de voorgestelde emissiewaarde van 0,1 ng TEQ/Nm³ heeft akkoord verklaard. Er wordt hierbij geenszins uitspraak gedaan over de te verwachten emissies van de installatie en hun invloed op de volksgezondheid in Sledderlo.

Hier kan geenszins sprake zijn van een ‘zorgvuldig afgewogen voorwaarde’ zoals de tegenpartij het ten onrechte stelt, maar veeleer van een overweging die volgens de Raad van State geen duidelijke motivering van een vergunning kan uitmaken (zie arrest, STAD POPERINGE, nr. 19.904 van 13 november 1979), des te meer de overheid er, overeenkomstig de artikelen 30 § 1, 4de en 52, 3de van het VLAREM I, toe gehouden is in haar beslissing de motivatie te geven ‘waarom één of meerdere adviezen of onderdelen van adviezen niet werden gevolgd’”;

3.2. Overwegende dat de bovenstaande argumenten als volgt worden beoordeeld :

3.2.1. Artikel 4 van het besluit van de Vlaamse regering van 23 maart 1989 houdende organisatie van de milieu-effectbeoordeling van bepaalde categorieën van hinderlijke inrichtingen, zoals het gold ten tijde van het nemen van het bestreden besluit, luidde als volgt :

“Het in artikel 2 bedoelde milieu-effectrapport dient ten minste de volgende informatie te verstrekken :

1. Beschrijving van het project met in het bijzonder :
 - a) een beschrijving van de fysieke kenmerken van het gehele project en de eisen met betrekking tot het gebruik van grond en terrein tijdens de constructie en de bedrijfsfasen;
 - b) een beschrijving van de voornaamste kenmerken van de productieprocessen, onder meer de aard en hoeveelheden van de gebruikte materialen;
 - c) een prognose van de aard en hoeveelheid van de verwachte residuen en emissies (water-, lucht- en bodemverontreiniging, geluidshinder, trillingen, licht, warmte, straling, enz.) ten gevolge van het functioneren van het voorgenomen project.

2. In voorkomend geval een schets van de voornaamste alternatieven die de initiatiefnemer heeft laten onderzoeken met opgave van de voornaamste motieven voor zijn keuze, in het licht van de milieu-effecten.

3. Een beschrijving van de waarschijnlijk belangrijke milieueffecten van het voorgenomen project op met name : de bevolking, fauna en flora, bodem, water, lucht, de klimatologische factoren, materiële goederen, met inbegrip van het architectonisch en archeologisch erfgoed, het landschap en de interrelatie tussen genoemde disciplines.

4. Een beschrijving van de waarschijnlijk significante milieueffecten van het voorgestelde project ten gevolge van :

- a) het bestaan van het project;
- b) het gebruik van de natuurlijke hulpbronnen;
- c) de lozing van verontreinigde stoffen, het ontstaan van milieuhinder en de eliminering van afvalstoffen, en beschrijving van de methode die werd gebruikt voor de milieu-effectbeoordeling.

Deze beschrijving moet betrekking hebben op de directe, en in voorkomend geval op de indirecte, secundaire en cumulatieve effecten op korte, middellange en lange termijn, permanent en tijdelijk positief en negatief van het project.

5. Een beschrijving van de beoogde maatregelen om belangrijke nadelige milieu-effecten van het project te vermijden, te beperken en zo mogelijk te verhelpen.

6. Een niet-technische samenvatting van de overeenkomstig bovengenoemde punten verstrekte informatie.

7. Een opgave van de moeilijkheden (technische leemten of ontbrekende kennis) die de opdrachtgever eventueel heeft ondervonden bij het verzamelen van de vereiste informatie.

8. Een tewerkstellingsrapport, de voorziene investering, en in voorkomend geval de aard en de hoeveelheid van de geproduceerde goederen”;

3.2.2. Beide partijen zij het erover eens dat het MER onvoldoende gegevens bevatte betreffende de te verwachten dioxine-emissie.

Het bestreden besluit overweegt dienaangaande dat “(enerzijds) het MER onvoldoende gegevens bevat over mogelijke dioxinevorming”, en stelt

daar tegenover dat “(anderzijds) de exploitant in zijn beroepschrift stelt dat op basis van metingen op gelijkaardige installaties in het buitenland de emissiewaarde voor dioxines van 0,1 ng TEQ/Nm³ kan worden gehaald”.

Het beroepschrift bevat inderdaad een onderdeel gewijd aan de “Problematiek Dioxines/furanen”.

Het bevat geen concrete gegevens over de geplande installatie, wel een tabel met meetresultaten van vier “gelijkaardige” installaties in Duitsland, en een beschrijving van in Nederland aangewende technieken.

3.2.3. Uit het bestreden besluit blijkt niet dat de verwerende partij het argument vervat in het beroepschrift behoorlijk heeft onderzocht.

Het lijkt daarentegen veeleer zo dat zij de bewering van de vergunningsaanvrager klakkeloos heeft aangenomen.

De loutere bewering in de memorie van antwoord dat in het dossier voldoende aanwijzingen aanwezig zijn dat de voorgestelde norm haalbaar is, wordt niet door de feiten bevestigd.

Bijgevolg is niet afdoende aangetoond dat de norm die aangaande de dioxine-uitstoot wordt gesteld, in de praktijk haalbaar is.

Hoger is gebleken dat het MER aangaande de te verwachten dioxine-emissie, en bijgevolg aangaande de mogelijke gevolgen van de uitbating van de inrichting voor de gezondheid van de omwonenden, duidelijk onvoldoende gegevens bevat.

De leefmilieuregelgeving is op de eerste plaats ingesteld ter bescherming van de mens en het leefmilieu.

Bijgevolg kan niet worden aanvaard dat een vergunning voor een termijn van twintig jaar wordt verleend zonder een voldoende, voorafgaandelijk, inzicht in de gevolgen van de inrichting voor onder meer de gezondheid van de omwonenden, zich verschuilend achter een opgelegde emissiegrenswaarde voor dioxines en furanen, waarvan niet vaststaat dat ze kan worden gerespecteerd. Bovendien wordt slechts één jaarlijkse meting opgelegd.

Wanneer achteraf zou blijken dat de desbetreffende normen niet worden gerespecteerd, en de overheid uiteindelijk over voldoende gegevens beschikt om de inrichting te doen stilleggen, kan de gezondheid van de omwonenden reeds geruime tijd ernstig geschaad zijn.

Het middel is bijgevolg gegrond,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het besluit van 31 juli 1995 van de Vlaamse minister van leefmilieu en tewerkstelling waarbij het beroep dat de n.v. RECYCAL had ingediend tegen het besluit van 15 februari 1995 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg houdende het weigeren van de vergunning aan de n.v. RECYCAL, om een verbrandingsinstallatie met energierecuperatie te exploiteren, gelegen te Genk, Henry Fordlaan z/n., gedeeltelijk gegrond wordt verklaard, het beroepen besluit wordt opgeheven en de gevraagde vergunning gedeeltelijk wordt verleend.

Artikel 2.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, bepaald op 99,16 euro, komen ten laste van het Vlaamse Gewest.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
veertien februari tweeduizend en twee, door de VIIe kamer, die was samengesteld
uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	E. BREWAEYS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.